

Ἡ συνάντηση

Πόθος καυτός καὶ ἴμερος βαθύς τοῦ ἀνθρώπου ἢ συνάντησή του μέ τήν θεϊκή δόξα. Δεμένος μέ τό χῶμα στενάζει κάτω ἀπό τό βάρος τῆς φθαρτότητας καθημερινά, μά δέν ἔπαυσε ποτέ ν' ἀναρριγᾶ στήν σκέψη τοῦ Ἄφθαρτου, νά συγκλονίζεται ἀπό τήν ιδέα τῆς ἐπικοινωνίας καί κοινωνίας του μέ τόν οὐράνιο Πατέρα.

Αὐτή τήν ποθητή καί φοβερή συγχρόνως κοινωνία γεύθηκαν οἱ τρεῖς ἐκλεκτοί μαθητές τοῦ Κυρίου, Πέτρος, Ἰάκωβος καί Ἰωάννης, ἐπάνω στό «*ύψηλὸν ὄρος*», ὅπου τούς εἶχε ἀνεβάσει «*καί ἰδίαν*», μόνους αὐτούς, ὁ Διδάσκαλος. Ἐκεῖ «*μειεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν*» (Μθ 17,1-2· Μρ 9,2). Ἔνοιξαν τά χοϊκά τους μάτια στό ἄκτιστο φῶς καί εἶδαν τόν ἄυλο Θεό, τόν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ Χριστό, ὄχι ὁμως ὅπως τόν ἔβλεπαν μέχρι τότε, ὡς ταπεινό ἄνθρωπο. Τόν εἶδαν στήν θεϊκή του δόξα. Ἔγιναν αὐτοί οἱ ταπεινοί ψαράδες αὐτόπτες τῆς θείας αὐτοῦ μεγαλειότητος (βλ. Β' Πέ 1,16). Καί θαμπωμένοι τότε ὁμολό-

γησαν μέ τό στόμα τοῦ Πρωτοκορυφαίου· «καλόν ἐσιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι...» (Μθ 17,4· Μρ 9,5· Λκ 9,33)!

Ἄλλά δέν εἶναι θέμα τόπου ἢ προσέγγιση τῆς θεϊκῆς μακαριότητος. Εἶναι κυρίως θέμα ἐσωτερικῆς τοποθέτησης τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ὑπερκόσμια φωνή τοῦ Πατέρα αὐτό μαρτυρεῖ, καθώς συνιστᾷ τόν Μονογενῆ του Υἱό καί ὑποδεικνύει τήν λατρευτική ἀφοσίωση στό ἅγιο θέλημά του· «Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός· αὐτοῦ ἀκούετε» (Λκ 9,35· Μρ 9,7· πρβλ. Μθ 17,5). Ἡ συγκατάβαση τοῦ Θεοῦ θά μείνει ἀτελέσφορη χωρίς τοῦ ἀνθρώπου τήν κατάφαση. Μέ τήν ὑπακοή στό θεῖο θέλημα καί τήν πειθαρχία στίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ -καί μόνο μ' αὐτά- ὁ θνητός θά γίνει δεκτικός τῆς θείας χάριτος, ἡ ὁποία θά τόν ἀνεβάσει στήν θέωση.

Καί προσφέρεται ἄπλετη ἡ θεία χάρη ἀπό τήν ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Μέσα σ' αὐτήν ἐπιτελεῖται ἡ συνάντηση Θεοῦ καί ἀνθρώπου. Διότι ἡ Ἐκκλησία κρατᾷ μέσ στους θησαυρούς της χειροπιαστή τήν ἐμπειρία τῆς θεϊκῆς δόξας καί προσκαλεῖ τόν κάθε ἄνθρωπο νά ῥθει κοντά της καί νά τήν γευθεῖ. Τοῦ δίνει τήν δυνατότητα νά μεταμορφωθεῖ ὁ ἴδιος κι ἀπό χοϊκός καί ψυχικός νά γίνει πνευματικός καί θεοτικός. Χωρίς νά χάσει τίποτε ἀπό τήν ὑπαρξή του, θά κερδίσει τήν παραδείσια δόξα πού εἶχε πρίν

χωρισθεί από τον Θεό και άλλα ακόμη μεγαλύτερα: τήν ένωση μαζί του, τήν θέωση.

Άπό πλευράς Θεοῦ τό θέμα εἶναι λυμένο. Τό βάρος πέφτει στήν στάση τοῦ ἀνθρώπου, στήν εἰλικρινῆ διάθεση μέ τήν ὁποία θά ὑπακούσει στό θεϊκό παράγγελμα, στήν φιλότιμη προσπάθεια μέ τήν ὁποία θά ἐνστερνισθεῖ τήν ἐντολή τῆς Ἐκκλησίας. Ζῆ τότε ὁ χοϊκός ἄνθρωπος τήν Μεταμόρφωση ὡς γεγονός τῆς προσωπικῆς του ζωῆς καί ψηλαφᾷ μέσα στό ἴδιο τό εἶναι του τήν θαυμαστή «ἀλλοίωσιν ἡῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου» (Ψ'α 76,11). Νιώθει τό θεῖο φῶς νά καταυγάζει τήν ψυχή του, ὅταν σπάζει τόν κλοιό τῆς φιλαυτίας, ὅταν ξεπερνᾷ τό μῖσος καί τήν ἐκδικητικότητα, ὅταν μετά ἀπό μάχες σκληρές στῆς ψυχῆς του τήν κονίστρα καταθέτει ὑποτακτικά στόν Κύριο· «γενηθήτω τὸ θέλημά σου» (Μθ 6,10). Τό βλέπει ἰλαρό νά τόν περιβάλλει, κυρίως ὅταν ξεπλένοντας τά μάτια του μέ τά δάκρυα τῆς μετάνοιας γονατίζει μπροστά στόν πνευματικό, γιά νά ἀποθέσει κάτω ἀπό τό πετραχήλι του τῆς ψυχῆς τά βάρη, ὅταν «μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης» προσέρχεται στό φρικτό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας. Κι εὐγνώμονα τότε ἐπαναλαμβάνει τήν ὁμολογία τῶν τριῶν μαθητῶν· «καλόν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι» (Μθ 17,4· Μρ 9,5· Λκ 9,33)!